

VERRASSENDE ONTMOETINGEN. . .

Hoewel zelf al jaren lid van de vereniging voor natuur- en vogelbescherming Noordwijk, zullen weinig leden mij kennen. Ik ben wat je zou kunnen noemen een 'slappend lid'; die -soms met wat vertraging- zijn kontributie betaald.

Wel wordt door mij gretig en met aandacht 'De Strandloper' gelezen, waarbij vooral de lijst met veldwaarnemingen mijn bijzondere aandacht heeft. Met enige afgunst kan ik dan kijken naar de soms zeldzame waarnemingen van anderen.

Tot nu toe zijn mijn meer indrukwekkende (althans voor mijzelf) waarnemingen beperkt gebleven tot enkele malen een zwarte specht, terwijl de bonte en groene soortgenoten door mij regelmatig worden waargenomen op mijn dagelijkse fietstocht door de duinen van Noordwijk naar Sancta Maria en weer terug. Ook een vlucht van 13 kraanvogels op een koude najaarsochtend deed mijn hart sneller kloppen.

Ik ben helaas niet deskundig genoeg om 'het kleine spul' allemaal te onderscheiden, al kunnen de putter, kneu en groenling nog wel door mij uit elkaar gehouden worden.

In een naschrift bij een artikel van Willem Baalbergen in ons personeelsblad van enige tijd geleden, sprak ik mét hem de hoop uit dat het terrein van Sancta Maria en de omliggende weilanden voor het hoogst noodzakelijke tegenwicht tussen de bollenvelden behouden zouden blijven. . . 'al zullen de lepelaaars die hier + 30 jaar geleden nog regelmatig kwamen fourageren wel nooit meer terugkomen'. . .

Laat nou op vrijdag 1 juli j.l. een enthousiaste kollega mijn kantoor in Sancta Maria komen binnenstormen met de boodschap: 'Piet, kom eens gauw, er zit een grote witte vogel in de vijver van de heemtuin. En neem je fototoestel mee!'

Zonder jas, in de stromende regen, op weg naar de vijver. Voorzichtig wat dekking zoekend naderde ik, tot een prachtige lepelaar zichtbaar werd, die onverstoorbaar en af en toe slechts even zekerend zijn grote platte snavel door het ondiepe water veegde, op zoek naar voedsel.

Met de 35-105 mm zoomlens maakte ik snel wat foto's, omdat ik elk moment verwachtte dat hij zou opvliegen. Omdat ik hem niet wilde verjagen ben ik niet nog dichterbij gegaan.

Pas terug op de werkplek ontdekte ik hoe nat ikzelf, maar óók mijn camera waren. . .

Gelukkig bleken de foto's later de moeite meer dan waard, en het bewijs dat een en ander geen 'vogelaarslatijn' is.

Ik hoop nu ook van harte dat het de redactie lukt om er een afgedrukt te krijgen in ons aller 'Strandloper'!

Piet Broekhof.

